

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy a ve věci

žalobkyně: **AGROMAP s.r.o.**, IČ 26476495,
se sídlem Hřebíkova 1873/6, 143 00 Praha 4,

zastoupena JUDr. Michalem Božkem, advokátem,
se sídlem Na Příkopě 587/15, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, IČ 00020478,
se sídlem Těšnov 17/65, 11705 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2021, č. j. MZE-24941/2021-18142/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České plemenářské inspekce (dále jen „ČPI“) ze dne 6. 5. 2020, č. j. 2732/2020-ČPI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyni udělena pokuta ve výši 1 000 Kč podle § 27 odst. 26 písm. c) zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „plemenářský zákon“), za porušení povinností stanovených v § 23 odst. 1 písm. b) a c) plemenářského zákona, čímž došlo ke spáchání přestupků dle § 27 odst. 8 písm. b) a c) plemenářského zákona. Dále byla žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. V první řadě žalobkyně v podané žalobě namítla, že byla v odvolacím správním řízení zastoupena právním zástupcem (advokátem), žalovaný tak měl povinnost se obracet s veškerou komunikací a všemi písemnými podáními právě na právního zástupce žalobkyně, což však neučinil, plnou moc zcela ignoroval. Ani napadené rozhodnutí nebylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně, nýbrž pouze žalobkyni. Právnímu zástupci nebylo doručeno ani předvolání k ústnímu jednání ze dne 15. 2. 2021 ani další předvolání k ústnímu jednání ze dne 25. 3. 2021 či ze dne 22. 4. 2021. Ústní jednání se nakonec konalo dne 3. 5. 2021, které však žalovaný nazval jen jako „záznam o nahlédnutí do spisu“. To však nic nemění na tom, že se jednalo o ústní jednání ve věci, což ostatně přiznává i žalovaný. Záznam z tohoto jednání měl být doručen právnímu zástupci žalobkyně. Tak se ovšem rovněž nestalo.
3. Žalobkyně dále namítla, že v rámci odvolacího řízení učinila návrhy na doplnění dokazování. V doplnění odvolání žalobkyně navrhla provést výslech Ing. P. P. a předložila šest rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“). Žalovaný se však s návrhem na výslech Ing. P. ve svém rozhodnutí nikterak nezabýval a ani se nijak nevyjádřil k rozhodnutím SZIF. Napadené rozhodnutí tak trpí nepřezkoumatelností.
4. Žalobkyně konstatovala, že v daném případě došlo k porušení hned několika zásad, ovládajících správní řízení, především zásady legality, zásady zneužití pravomoci, zásady ochrany dobré víry související se zásadou právní jistoty a zásady ochrany veřejného zájmu související se zásadou legitimního očekávání. Dále shora uvedeným postupem obou správních orgánů došlo k porušení zásad, uvedených v § 4 odst. 1, 2, 3 a zejména odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jímž je vyjádřena zásada umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Porušením uvedených zásad tak bylo též zasaženo do ústavně zaručených práv účastníka řízení, zejména těch uvedených v čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, 2, 3 a 4, čl. 36 odst. 1 a 2 a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, v neposlední řadě též čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Z procesní opatrnosti žalobkyně dále uvedla, že za skutek, který je uveden v prvostupňovém rozhodnutí, jí byla uložena sankce hned několikrát, byť jiným správním orgánem (SZIF), nicméně to nic nemění na tom, že v jejím případě došlo k porušení zásady

zákazu dvojího trestání za jeden a tentýž skutek. V takovém případě tedy ČPI nebyla oprávněna uložit žalobkyni pokutu, a tedy sankcionovat ji opakovaně za jeden skutek.

Vyjádření žalovaného

6. Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přičemž předně zdůraznil, že v dané věci není sporná otázka toho, zda k jednání, které naplňuje skutkovou podstatu přestupku, došlo. Žalobkyně v průběhu řízení nerozporovala skutková zjištění správních orgánů. Skutkově toto nerozporuje ostatně ani v podané žalobě.
7. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl, že je faktem, že žalovaný v řízení po doplnění odvolání ze dne 28. 1. 2021, k němuž byla přiložena plná moc právního zástupce, i nadále jednal přímo s žalobkyní. Tato vada však podle žalovaného nedosahuje takové intenzity, aby způsobila nezákonnost celého procesu ani napadeného rozhodnutí. Tento závěr je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 60/2016 – 26. Žalovaný má za to, že ke zkrácení práv žalobkyně nedošlo. Žalobkyně se nahlížení do spisu, resp. jednání konaného na půdě žalovaného dne 3. 5. 2021 zúčastnila a uplatnila svá procesní práva tím, že se vyjádřila k okolnostem spáchání skutku, včetně vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Po tomto jednání nebyl spisový materiál dále doplňován. Žalobkyně nijak nerozporovala skutkové otázky jednání, které bylo předmětem řízení o přestupku, naopak tuto skutečnost potvrzovala. Lze přitakat i námitce o tom, že záznam z jednání byl předán přímo při jednání samotném, nikoliv doručen právnímu zástupci. Faktem však zůstává, že zástupci žalobkyně se jednání osobně zúčastnili a vyjádřili se k projednávané věci. Dle žalovaného tedy materiálně k porušení právních předpisů nedošlo. Odkazovaný rozsudek lze podle žalovaného aplikovat i ve vztahu k námitce o doručení napadeného rozhodnutí toliko do datové schránky žalobkyně.
8. Další žalobní námitky žalovaný odmítl. Pokud jde o námitku návrhu provedení výslechu Ing. P., ten se zúčastnil jednání konaného dne 3. 5. 2021 a k věci, jakož i důvodům, které k vytýkanému jednání vedly, podal své vyjádření. Byť tedy uvedené nemělo parametry „výslechu“, tato osoba byla slyšena a vyjádřila se k věci. Pokud jde o namítané neprovedení důkazů šesti rozhodnutími SZIF, jež jsou součástí spisového materiálu, kterými byla snížena dotace poskytnutá žalobkyni, žalobní námitka nemá reálný základ. Žalovaný obsah těchto rozhodnutí SZIF při svém rozhodování zhodnotil. Uvedl však, že snížení dotace, k níž došlo vydáním těchto šesti rozhodnutí SZIF nepředstavuje sankci za přestupek, kterou je možné uložit za porušení národních předpisů.
9. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou porušení zásady zákazu dvojího trestání. Obdobnou otázkou, tj. zda potrestání za správní delikt představuje překážku pro snížení dotace související se zemědělskou činností žalobkyně, se již zabývaly správní soudy. Ty v několika případech dospěly k závěru, že opatření v podobě krácení dotace z důvodu nesplnění stanovených podmínek nepředstavuje sankci trestní povahy v užším smyslu, nýbrž jde o sankci v širším smyslu, kterou je třeba rozumět jakýkoliv další negativní následek spojený s porušením primární povinnosti. Od sankce trestní povahy (v užším smyslu) toto opatření odlišuje jeho koncepce, cíl i smysl, což je důvodem neuplatnění zásad pro oblast správního trestání. Na podporu své argumentace žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2021, č. j. 9 A 171/2018 – 59, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.

10. 2021, č. j. 6 As 253/2019 – 27. Doplnil, že ani případné zrušení napadeného rozhodnutí nepovede ke změně rozhodnutí SZIF.

Replika žalobkyně

10. V podané replice žalobkyně uvedla, že žalovaný sám přiznává, že v odvolacím řízení došlo k procesním vadám. Nejednalo se však pouze o (ne)doručení rozhodnutí žalovaného, nýbrž i o opakované nedoručování předvolání k ústnímu jednání a jiných písemností. Žalovaný se snaží svá pochybení bagatelizovat s odůvodněním, že tyto vady nedosahují takové intenzity, aby způsobily nezákonnost celého procesu ani rozhodnutí. Poukazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 60/2016 – 26. Žalovaný však vytrhává věty z kontextu a nejedná se o správnou interpretaci tohoto rozsudku, z kterého vyplývá jednoznačný závěr soudu, že magistrát postupoval v rozporu s § 34 odst. 2 správního řádu, jestliže výzvu k doplnění odvolání nezaslal zástupci stěžovatele. Pochybení nebylo v průběhu správního řízení nijak zhojeno, neboť nebylo prokázáno, že by zástupce stěžovatele byl s výzvou seznámen.
11. Žalovaný vnáší do řízení zmatek, když přiznává, že dne 3. 5. 2021 se konalo ve věci ústní jednání, které je nesmyslně označeno jako „záznam o nahlédnutí do spisu“, přestože byla žalobkyně opakovaně žalovaným předvolávána k ústnímu jednání. Následně pak úkon, k němuž došlo dne 3. 5. 2021, interpretuje tak, jak se mu to zrovna hodí. Žalobkyně je přesvědčena, že se jednalo o ústní jednání ve smyslu § 48 správního řádu. Ostatně žalovaný sám předvolával žalobkyni k ústnímu jednání. Nutno podotknout, že tak činil bez vědomí jejího právního zástupce. Z ústního jednání ze dne 3. 5. 2021 dále není patrné, že by žalobkyně byla seznámena se svými procesními právy a povinnostmi. Žalobkyně se po celou dobu odvolacího řízení logicky domnívala, že dne 3. 5. 2021 bude přikročeno k ústnímu jednání, nikoliv, že se má jednat o pouhé nahlížení do spisu. Žalobkyně se domnívala, že na tomto jednání může uplatňovat svá práva. To jí však bylo znemožněno.
12. Žalovaný uvádí, že byt jednání dne 3. 5. 2021 nemělo parametry výslechu, tak Ing. P. byl slyšen a vyjádřil se k věci. Na straně druhé však uvádí, že se jednalo o pouhé nahlížení do spisu. I z obsahu záznamu o nahlížení do spisu je evidentní, že žalovaný tento úkon nebral jako ústní jednání ve smyslu správního řádu a už vůbec ne jako výslech svědka. Uvádět nyní, že k provedení výslechu Ing. P. žalovaný nepřikročil z důvodu, že již byl slyšen, je opět absurdní tvrzení. I kdyby měl na jednání proběhnout výslech svědka, tak ani o tomto úkonu nebyl vyrozuměn právní zástupce žalobkyně.
13. K žalovaným odkazované judikatuře správních soudů je zapotřebí uvést, že krácení dotací dle předmětné judikatury nepředstavuje správní trestání bez dalšího, a to např. za situace, kdy nárok na dotaci ještě ani nevznikl, a tudíž dotace nebyla vyplacena jeho žadateli. To však není případ žalobkyně, jelikož žalobkyni byla dotace vyplacena a až následně byla vyzývána ze strany SZIF k částečnému vrácení. Je tak evidentní, že toto vrácení dotací má znaky správního trestání. Rozhodnutí SZIF o vrácení dotací je rozhodnutím vydaným dle správního řádu, tedy toto řízení o vrácení dotací je řízením správním a jakákoliv povinnost dle správního řádu má charakter správního trestání. Žalobkyně dále konstatovala, že i kdyby mělo dojít z její strany k nějakému pochybení, tak se jednalo o pochybení administrativní, nezaviněné, ze kterého neměla a ani nemohla mít jakýkoliv užitek. Přesto pyká sankcí vrátit na dotacích celkem cca 250 000 Kč.

Průběh řízení před správními orgány

14. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
15. ČPI provedla dne 23. 7. 2019 kontrolu dodržování plemenářského zákona na hospodářství žalobkyně. Bylo zjištěno, že žalobkyně nevedla ve stájovém registru zvíře CZ567611932, nar. 1. 2. 2019. Toto zvíře také nebylo evidováno v ústřední evidenci. Tím žalobkyně nesplnila povinnosti stanovené v § 23 odst. 1 písm. b) a c) plemenářského zákona. O výsledku kontroly byl vyhotoven protokol č. j. 5129/2019-ČPI/Smi a 5677/2019-ČPI/Smi. Žalobkyně proti protokolu nevznesla námitky. Příkazem ze dne 3. 4. 2020 byla žalobkyně uznána vinnou za spáchání předmětných přestupků. K tomu je nutno dodat, že při kontrole bylo rovněž zjištěno, že zvíře CZ567611932 nemá vystaven průvodní list skotu. Tím žalobkyně nesplnila povinnost stanovenou v § 23 odst. 4 písm. a) plemenářského zákona. ČPI však v příkazu uvedla, že toto nesplnění povinnosti bylo v době spáchání přestupku nesankcionovatelné.
16. Žalobkyně podala proti příkazu odpor. Následně ČPI znovu věc projednala a vydala prvostupňové rozhodnutí, proti kterému žalobkyně podala blanketní odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 7. 2020, č. j. 29394/2020-MZE-18142, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu, o níž bylo vedeno řízení pod sp. zn. 5 A 96/2020. Toto rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2020 bylo po podání správní žaloby postupem podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu žalovaným zrušeno, neboť bylo shledáno, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces, když žalobkyně nebyla v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzvána k doplnění blanketního odvolání. Řízení pod sp. zn. 5 A 96/2020 bylo následně pro uspokojení žalobkyně zastaveno.
17. Dne 13. 1. 2021 byla žalobkyni zaslána výzva k odstranění nedostatků podání, na kterou žalobkyně reagovala zasláním doplnění odvolání ze dne 28. 1. 2021, ve kterém též požádala o nařízení ústního jednání. Žalovaný zaslal žalobkyni předvolání k ústnímu jednání formou online schůzky, na kterou reagovala žalobkyně žádostí o osobní jednání. Žalovaný následně zaslal žalobkyni další předvolání k ústnímu jednání na 4. 3. 2021. Žalobkyně reagovala žádostí o zrušení termínu s ohledem na epidemiologickou situaci. Žalovaný posléze zaslal žalobkyni předvolání k ústnímu jednání na den 3. 5. 2021. O tomto jednání byl pořízen „záznam o nahlédnutí do spisu“ (dále jen „záznam ze dne 3. 5. 2021“).
18. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný nejprve vyjádřil k jednotlivým bodům uvedeným v záznamu ze dne 3. 5. 2021.
19. Žalovaný konstatoval, že povinnost chovatele vyžádat si PLS (průvodní list skotu) je stanovena v § 23 odst. 4 plemenářského zákona. Poukázal též na skutečnost, že v době spáchání přestupku tento nebyl sankcionovatelný a z tohoto důvodu toto nesplnění povinnosti stanovené v § 23 odst. 4 plemenářského zákona nemělo vliv na výši sankce. Žalovaný dále uvedl, že průvodní list (provázející zvíře od jeho narození), ušní známky, stájový registr a databáze tvoří dohromady systém ústřední evidence skotu. Správnost a úplnost údajů zaznamenaných v ústřední evidenci zvířat je v Evropské unii vnímána jako základní předpoklad pro vysledovatelnost a tedy bezpečnost potravin. Databáze ústřední evidence zvířat slouží jako referenční databáze pro administraci podpor platební agenturou SZIF.

20. K námitce, že za stejný delikt byla žalobkyně sankcionována dvakrát, žalovaný uvedl, že kontrola požadavků podmíněnosti v rámci řízení o dotaci může proběhnout společně s kontrolou národních právních předpisů, v daném případě s kontrolou plemenářského zákona. Proto může dojít současně k porušení jak požadavků národních, tak i podmíněnosti. Snížení dotace v důsledku porušení nemůže být nahrazeno správní pokutou ani jakoukoli jinou sankcí, která je uložena za porušení národních právních předpisů. Tento závěr podporuje i článek 3 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém a o podmínky pro zamítnutí nebo odnětí plateb a správní sankce uplatňované na přímé platby, podporu na rozvoj venkova a podmíněnost, který stanoví: „*Ukládáním správních sankcí a zamítnutím či odnětím podpory stanoveným v tomto nařízení není dotčeno uplatňování sankcí podle trestního práva, jestliže tak vnitrostátní právní předpisy stanoví.*“ Žalovaný odmítl námitku, že by uložení sankce v řízení o porušení národní právní normy představovalo dvojí trestání za totéž jednání.
21. Žalovaný dále uvedl, že má, stejně jako ČPI, za prokázané, že žalobkyně nesplnila povinnosti stanovené v § 23 odst. 1 písm. b) a c) plemenářského zákona. V těchto případech zákon předpokládá objektivní odpovědnost, tj. odpovědnost za výsledek bez ohledu na zavinění a úmysl chovatele. Právnícká osoba neodpovídá za přestupek pouze v případě, že prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránila. Toto úsilí musí v řízení o přestupku právnícká osoba prokázat. Žalobkyně sama uvádí, že pochybení by bylo zjištěno a napraveno až po nějaké době. V průběhu řízení žalobkyně neuvedla, zda zavedla takové mechanismy kontroly evidence zvířat, aby do budoucna zabránila chybám v jejich evidenci.
22. K uložení správního trestu žalovaný konstatoval, že typová nebezpečnost daného skutku je vysoká, což je vyjádřeno skutkovou podstatou přestupku s horní hranicí pokuty u právníckých osob až do výše 1 000 000 Kč. Z důvodu, že žalobkyně je zemědělským podnikatelem, by správní trest v podobě napomenutí nesplnil preventivní úlohu. Žalovaný přihlédl k tomu, že zemědělská činnost je hlavní náplní činnosti žalobkyně, která by tedy měla být podrobně obeznámena s požadavky, které jsou chovatelům uloženy v plemenářském zákoně. Žalovaný také vzal do úvahy, že na nesrovnalosti v evidenci zvířat byla žalobkyně upozorněna až kontrolou ČPI. Jako polehčující okolnost vzal žalovaný do úvahy, že se jednalo o jedno zvíře z celkového počtu 295 ks. Jako mírně polehčující okolnost žalovaný vzal do úvahy, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně jednala se záměrem poškodit či ohrozit zájmy chráněné příslušnými právními předpisy. Skutečnosti zjištěné při kontrole svědčí o tom, že se žalobkyně mohla daného pochybení vyvarovat. Ve prospěch žalobkyně bylo dále zohledněno, že nebyl prokázán záměr vyhybat se plnění povinností chovatele stanovených plemenářským zákonem a uvedené jednání má nedbalostní charakter. Po zohlednění těchto okolností žalovaný usoudil, že pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby je přiměřená a odpovídá spáchanému jednání. Žalovaný také posoudil možné likvidační účinky uložené pokuty, které však neshledal. Pokuta uložená ve výši 1 000 Kč je ve zcela symbolické výši.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl

v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovýmto postupem soudu souhlasili.

24. Soud považuje za nutné před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek zdůraznit, že žalobkyně v podané žalobě nikterak nepopírala spáchání předmětných přestupků, nespороvala ani uloženou sankci, popř. výši pokuty. V podané žalobě toliko poukazovala na procesní pochybení žalovaného a na porušení zásady zákazu dvojího trestání. V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že soud je vymezením žalobních bodů vázán a rozhodnutí nemůže (až na výjimky) přezkoumat z důvodů, které nebyly uplatněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63). Soud v žádném případě nemůže za žalobkyni domýšlet její žalobní body.
25. Žalobkyně v podané žalobě tedy namítala procesní pochybení žalovaného, které spatřovala v tom, že poté, co podala doplnění odvolání prostřednictvím svého zástupce (advokáta), k němuž byla přiložena rovněž plná moc, žalovaný přesto doručoval veškeré písemnosti žalobkyni, nikoliv jejímu právnímu zástupci.
26. K tomu městský soud uvádí, že v daném případě není mezi stranami sporné, že žalovaný pochybil, pokud po doplnění odvolání ze dne 28. 1. 2021 nedoručoval písemnosti právnímu zástupci, kterého si žalobkyně zvolila. Mezi stranami je však sporné, zda tato skutečnost měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Při posouzení této otázky vyšel zdejší soud z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 60/2016 – 26 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[n]edoručení určité písemnosti zástupci účastníka správního řízení nezakládá a priori nezákonnost procesního postupu, pro kterou by bylo nutné vždy následně vydané rozhodnutí zrušit. Vždy je ale nutné posoudit, zda se zástupce účastníka správního řízení i přes uvedené pochybení prokazatelně seznámil s doručovanou písemností, případně zda dané pochybení vedlo ke zkrácení práv účastníka řízení.“ Dále lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 – 81, ve kterém Nejvyšší správní soud uzavřel: „Nicméně pokud se stěžovatel řádně seznámil s obsahem rozhodnutí o odvolání a následně podal včasnou správní žalobu, nelze hovořit o tom, že byl zkrácen na svých procesních právech.“
27. V projednávaném případě soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že uvedená vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu ho vedly následující úvahy.
28. Soud předně považuje za nutné zdůraznit, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni byly i po doplnění odvolání jejím právním zástupcem doručeny veškeré písemnosti týkající se předmětného přestupkového řízení, ostatně ani žalobkyně v podané žalobě netvrdí opak. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že žalobkyně opakovaně komunikovala s žalovaným ohledně nařízení ústního jednání a posléze se zúčastnila i jednání u žalovaného konaného dne 3. 5. 2021, což žalobkyně též nepopírá. Na tomto jednání bylo žalobkyni (resp. osobám, které se jednání za žalobkyni zúčastnily) umožněno nahlédnout do spisu a současně jí bylo umožněno vyjádřit se k projednávané věci včetně vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, což žalobkyně učinila (viz záznam ze dne 3. 5. 2021). Dne 14. 7. 2021 pak bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí, proti kterému podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce včasnou žalobu ke zdejšímu soudu.

29. Soud tedy v projednávaném případě považuje za podstatné, že se veškeré písemnosti prokazatelně dostaly do sféry žalobkyně, která na ně adekvátně vždy reagovala a prokazatelně tak hájila svá práva. Nedoručením písemností právnímu zástupci tedy nebylo žalobkyni znemožněno realizovat jednotlivé kroky v odvolacím řízení a posléze podat včasnou žalobu ke zdejšímu soudu. Žalobkyně tedy tímto pochybením nebyla zkrácena na svých procesních právech. Nutno též podotknout, že v posuzované věci žádné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by právní zástupce žalobkyně v průběhu řízení o odvolání vyvíjel jakoukoliv aktivitu, k níž by žalovaný odmítl přihlížet. Soud proto shledal námitku nedůvodnou.
30. Soud se dále zabýval námitkou, že se žalovaný nevypořádal s návrhem žalobkyně na provedení výslechu Ing. P.
31. Soud nejprve ověřil, že žalobkyně v doplnění odvolání ze dne 28. 1. 2021 navrhla výslech Ing. P. P., který je společníkem žalobkyně, a to za účelem vysvětlení, jakým způsobem mělo dojít k opomenutí zvíře zaevidovat. K tomuto důkaznímu návrhu se žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně výslovně nevyjádřil. Soud nicméně dospěl k závěru, že uvedené pochybení žalovaného nezpůsobilo nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí, jak se domnívá žalobkyně. Z předmětného důkazního návrhu totiž nebylo podle soudu vůbec zřejmé, co žalobkyně chtěla výsledkem jejího společníka konkrétně prokázat za situace, kdy v podaném doplnění odvolání nespороvala, že se předmětných přestupků dopustila a nespороvala ani uloženou sankci ve výši 1 000 Kč. Ani v podané žalobě tuto skutečnost nikterak neosvětlila. Žalovaný přitom shledal skutkový stav za dostatečně prokázaný (viz str. 6 napadeného rozhodnutí) a po zhodnocení jednotlivých okolností případu potvrdil i ČPI uloženou pokutu, jejíž výši považoval za zcela symbolickou (viz str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Navíc nelze ani pominout, že se Ing. P. s Ing. Š. zúčastnili jednání konaného u žalovaného dne 3. 5. 2021, na kterém se rovněž vyjádřili k okolnostem spáchání skutku (viz záznam ze dne 3. 5. 2021), přičemž žalovaný se s tímto vyjádřením v napadeném rozhodnutí (konkrétně na str. 3 až 6) podrobně vypořádal. Za dané situace tedy soud neshledal, že by uvedené pochybení žalovaného bylo způsobitelné zatížit napadené rozhodnutí vadou, pro niž by bylo třeba jej zrušit.
32. Dále žalobkyně namítala porušení zásady zákazu dvojího trestání, které spatřovala v tom, že jí za stejný skutek byla rozhodnutími SZIF již snížena dotace. Zároveň žalobkyně namítala, že se žalovaný s těmito rozhodnutími SZIF, která žalobkyně přiložila k doplnění odvolání ze dne 28. 1. 2021, nijak nevypořádal. Jak však plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný obsah těchto rozhodnutí SZIF při svém rozhodování zhodnotil (viz str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Nelze tedy souhlasit s námitkou žalobkyně, že se žalovaný s těmito rozhodnutími (popř. s námitkou porušení zásady zákazu dvojího trestání) nevypořádal. Žalovaný však neshledal námitku porušení zásady zákazu dvojího trestání důvodnou, neboť kontrola požadavků podmíněnosti v rámci řízení o dotaci může proběhnout společně s kontrolou národních právních předpisů, v daném případě s kontrolou plemenářského zákona. Proto může dojít současně k porušení jak požadavků národních, tak i podmíněnosti. Snížení dotace v důsledku porušení podmínek podmíněnosti nemůže být nahrazeno správní pokutou ani jakoukoli jinou sankcí, která je uložena za porušení národních právních předpisů. Přitom žalovaný odkázal na článek 3 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014. Žalovaný odmítl, že by uložení sankce v řízení o porušení národní právní normy představovalo dvojí trestání za totéž jednání. Uložení správního trestu v řízení o přestupku představuje postih za protiprávní

jednání a porušení národní právní normy. V případě dotace jde o nesplnění podmínek pro její přiznání v plné výši. K tomu žalovaný doplnil, že podání žádosti o dotaci je právem, nikoliv povinností žádajícího subjektu. Oproti tomu dodržování povinností stanovených plemenářským zákonem je povinností každého chovatele; jejich nedodržení pak stát postihuje v souladu s plemenářským zákonem.

33. Soud se přitom ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v daném případě nedošlo k porušení zásady zákazu dvojího trestání. V případě rozhodnutí SZIF založených ve správním spisu totiž nebylo rozhodováno o odpovědnosti za přestupek a individualizovaném správním trestu za přestupek, u nějž by správní orgán konstatoval vinu, nýbrž bylo rozhodováno o snížení dotace za porušení podmínek podmíněnosti. Skutečnost, že tato rozhodnutí SZIF žalobkyně subjektivně vnímá nepříznivě, ještě neznamená, že jde o rozhodnutí o trestu. Správním trestáním totiž není vydání každého správního rozhodnutí k tíži adresáta. Jak konstatoval zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2021, č. j. 9 A 171/2018 – 59: *„Byť se v souvislosti se snížením dotace hovoří o sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání či jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud ČR především analogií z oblasti trestního práva. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních norem jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti právní normy. Sankci v tomto širším slova smyslu pak od sankce v užším slova smyslu (tj. sankce trestní) odlišuje mj. cíl sankce. Přitom především cíl snížení dotace za nedodržení podmínek podmíněnosti, jenž je peněžitým plněním, je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je neodvádět ze státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Primárním účelem podmíněnosti je, aby k vadnému stavu u žadatelů o dotace vůbec nedocházelo, resp. se jim předcházelo.“* Námitku porušení zásady zákazu dvojího trestání tedy shledal soud rovněž nedůvodnou.

Závěr a náklady řízení

34. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. srpna 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu